

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 14ης Μαΐου 2019*

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Έγγραφο που απηύθυνε η Επιτροπή στις γαλλικές αρχές σχετικά με το πρωτόκολλο αποζημιώσεως του ομίλου EDF για την ανάκληση της άδειας εκμεταλλεύσεως του πυρηνικού σταθμού του Fessenheim – Άρνηση παροχής προσβάσεως – Εξαίρεση σχετική με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων τρίτου – Εξαίρεση σχετική με την προστασία του σκοπού επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου – Γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας – Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον»

Στην υπόθεση T-751/17,

Commune de Fessenheim (Γαλλία),

Communauté de communes Pays Rhin-Brisach, με έδρα το Volgelsheim (Γαλλία),

Conseil départemental du Haut-Rhin, με έδρα το Colmar (Γαλλία),

Conseil régional Grand Est Alsace Champagne-Ardenne Lorraine, με έδρα το Στρασβούργο (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τον G. de Rubercy, δικηγόρο,

προσφεύγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Buchet και B. Stromsky,

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από την E. de Moustier, τον B. Fodda και τον J.-L. Carré,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 18ης Οκτωβρίου 2017, περί αρνήσεως παροχής προσβάσεως στο έγγραφο που αυτή απηύθυνε στις γαλλικές αρχές στις 22 Μαρτίου 2017, σχετικά με το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως του ομίλου Électricité de France (EDF) για τη διακοπή λειτουργίας του πυρηνικού σταθμού του Fessenheim,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, P. Nihoul (εισηγητή) και J. Svenningsen, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 24ης Ιανουαρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Οι προσφεύγοντες, Commune de Fessenheim, Communauté de communes Pays Rhin-Brisach, Conseil départemental du Haut-Rhin και Conseil régional Grand Est Alsace Champagne-Ardenne Lorraine, είναι τέσσερις γαλλικοί οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης στον οποίων την εδαφική περιφέρεια βρίσκεται ο πυρηνικός σταθμός του Fessenheim (στο εξής: σταθμός), τον οποίο εκμεταλλεύεται η Électricité de France (EDF).
- 2 Στις 8 Απριλίου 2017, η Γαλλική Κυβέρνηση εξέδωσε το διάταγμα 2017-508, περί ανακλήσεως της άδειας εκμεταλλεύσεως του σταθμού (JORF της 9ης Απριλίου 2017, κείμενο αριθ. 3).
- 3 Στις 2 Μαΐου 2017, οι προσφεύγοντες, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43), υπέβαλαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή αίτηση παροχής προσβάσεως στην «απόφαση» με την οποία αυτή «ενέκρινε, υπό το πρίσμα του ευρωπαϊκού δικαίου περί κρατικών ενισχύσεων, το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως από τη Γαλλία της EDF, λόγω της διακοπής λειτουργίας του σταθμού». Κατά τους προσφεύγοντες, η Επιτροπή είχε απευθύνει την εν λόγω «απόφαση» στις γαλλικές αρχές με έγγραφο της 24ης Μαρτίου 2017.
- 4 Με έγγραφο της 16ης Ιουνίου 2017, η Επιτροπή αρνήθηκε την παροχή προσβάσεως στο επίμαχο έγγραφο - του οποίου η πραγματική ημερομηνία ήταν η 22α Μαρτίου 2017 –με την αιτιολογία ότι αποτελούσε μέρος διοικητικού φακέλου που είχε ανοίξει στο πλαίσιο του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων και ότι, για τον λόγο αυτό, καλυπτόταν από ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση ενός τέτοιου εγγράφου θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία του σκοπού έρευνας, που συνιστά εξαίρεση στην αρχή της προσβάσεως στα έγγραφα δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Επικαλέστηκε επίσης την προβλεπόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση που αφορά την προστασία των εμπορικών συμφερόντων.
- 5 Στις 27 Ιουνίου 2017, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, επιβεβαιωτική αίτηση προς την Επιτροπή, την παραλαβή της οποίας η Επιτροπή επιβεβαίωσε στις 28 Ιουνίου 2017.
- 6 Με επιστολή της 18ης Ιουλίου 2017, η Επιτροπή ενημέρωσε τους προσφεύγοντες ότι η αρχική προθεσμία εξετάσεως της εν λόγω αιτήσεως έπρεπε να παραταθεί κατά δεκαπέντε εργάσιμες ημέρες, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, επειδή δεν είχε κατορθώσει να περατώσει τις απαραίτητες για την εξέταση αυτή έρευνες. Επιπλέον, η Επιτροπή ανέφερε ότι η νέα προθεσμία έληγε στις 10 Αυγούστου 2017.

- 7 Με επιστολή της 18ης Αυγούστου 2017, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι η προθεσμία είχε λήξει στις 10 Αυγούστου 2017, αλλά ανέφερε ότι εξακολουθούσε να μην είναι σε θέση να απαντήσει στην επιβεβαιωτική αίτηση.
- 8 Με επιστολή της 18ης Οκτωβρίου 2017, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι οι γαλλικές αρχές είχαν προβεί σε προκαταρκτική κοινοποίηση του σχεδίου του πρωτοκόλλου αποζημιώσεως της EDF (στο εξής: σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως) και ότι, στο έγγραφο της 22ας Μαρτίου 2017, το οποίο αφορούσε την αίτηση παροχής προσβάσεως, η Επιτροπή είχε κρίνει ότι δεν υφίστατο, σε αυτό το στάδιο της έρευνας, αντίρρηση, υπό το πρίσμα του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης περί κρατικών ενισχύσεων για το εν λόγω σχέδιο. Επιπλέον, η Επιτροπή επιβεβαίωσε την απόρριψη της αιτήσεως παροχής προσβάσεως στο εν λόγω έγγραφο, στηριζόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού του κανονισμού 1049/2001 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

II. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Νοεμβρίου 2017 οι προσφεύγοντες άσκησαν την υπό κρίση προσφυγή.
- 10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 28 Φεβρουαρίου 2018, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Με απόφαση της 9ης Απριλίου 2018, ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου έκανε δεκτή την αίτηση παρεμβάσεως. Η Γαλλική Δημοκρατία κατέθεσε το υπόμνημά της και οι προσφεύγοντες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 11 Με διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 2018, το Γενικό Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 91, στοιχείο γ', και του άρθρου 92 του Κανονισμού Διαδικασίας, διέταξε την Επιτροπή να προσκομίσει το έγγραφο της 22ας Μαρτίου 2017. Το εν λόγω έγγραφο διαβιβάστηκε στο Γενικό Δικαστήριο στις 17 Οκτωβρίου 2018 και δεν κοινοποιήθηκε ούτε στους προσφεύγοντες ούτε στη Γαλλική Δημοκρατία, σύμφωνα με το άρθρο 104 του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 12 Στις 17 Δεκεμβρίου 2018, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο έθεσε, στο πλαίσιο των προβλεπόμενων από το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, γραπτές ερωτήσεις στους διαδίκους. Οι διάδικοι απάντησαν στο Γενικό Δικαστήριο εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 13 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 24ης Ιανουαρίου 2019.
- 14 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,
 - να απευθύνει διαταγή προς την Επιτροπή να γνωστοποιήσει στους προσφεύγοντες το έγγραφο της 22ας Μαρτίου 2017 εντός μίας εβδομάδας από την έκδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου,
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως αβάσιμη,
 - να κηρύξει απαράδεκτο το αίτημα περί εκδόσεως διαταγής,

– να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

16 Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή,
- να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

III. Σκεπτικό

1. Επί του αντικειμένου της αιτήσεως παροχής προσβάσεως

- 17 Στο δικόγραφο της προσφυγής, οι προσφεύγοντες αναφέρουν ότι η προσφυγή αφορά την απόρριψη από την Επιτροπή της αιτήσεώς τους για παροχή προσβάσεως στο έγγραφο που η Επιτροπή απηύθυνε στις γαλλικές αρχές στις 22 Μαρτίου 2017 σχετικά με το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως.
- 18 Στο υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η αίτηση παροχής προσβάσεως αφορούσε όχι μόνον το έγγραφο της Επιτροπής της 22ας Μαρτίου 2017, αλλά και το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως.
- 19 Προκειμένου να καθοριστεί το αντικείμενο της αιτήσεως παροχής προσβάσεως, πρέπει να εξετασθεί η επιστολή που απηύθυναν οι προσφεύγοντες στην Επιτροπή στις 2 Μαΐου 2017 και η οποία περιέχει το αρχικό τους αίτημα.
- 20 Κατά την επιστολή αυτή η αίτηση παροχής προσβάσεως των προσφευγόντων αφορούσε μόνον το έγγραφο της Επιτροπής της 22ας Μαρτίου 2017 και όχι το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως.
- 21 Το αντικείμενο της αιτήσεως παροχής προσβάσεως, όπως οριοθετήθηκε κατά τα ανωτέρω, επιβεβαιώνεται από την επιβεβαιωτική αίτηση που οι προσφεύγοντες απηύθυναν στην Επιτροπή στις 27 Ιουνίου 2017.
- 22 Συνεπώς πρέπει να γίνει δεκτό ότι η άρνηση της Επιτροπής αφορούσε αίτηση παροχής προσβάσεως στο έγγραφό της της 22ας Μαρτίου 2017, με το οποίο αυτή έκρινε ότι, στο στάδιο αυτό, δεν υφίστατο αντίρρηση, υπό το πρίσμα των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις κανόνων, στο σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως (στο εξής: επίδικο έγγραφο).

2. Επί του αιτήματος εκδόσεως διαταγής

- 23 Με το δεύτερο αίτημά τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να απευθύνει διαταγή προς την Επιτροπή να τους κοινοποιήσει το επίδικο έγγραφο εντός μίας εβδομάδας από την έκδοση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου.
- 24 Ωστόσο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν από το αίτημα αυτό.
- 25 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν χρειάζεται να εξετάσει το εν λόγω αίτημα.

3. Επί του ακυρωτικού αιτήματος

- 26 Με το πρώτο αίτημά τους, οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία η Επιτροπή επιβεβαίωσε την απόρριψη της αιτήσεως παροχής προσβάσεως στο επίδικο έγγραφο.
- 27 Προς στήριξη του αιτήματος αυτού, οι προσφεύγοντες επικαλούνται τρεις λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, ο πρώτος, από παράβαση του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (κωδικοποιημένο κείμενο) (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9), του κανονισμού 1049/2001 και της οδηγίας 2006/111/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Νοεμβρίου 2006, για τη διαφάνεια των χρηματοοικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημοσίων επιχειρήσεων καθώς και για τη χρηματοοικονομική διαφάνεια εντός ορισμένων επιχειρήσεων (ΕΕ 2006, L 318, σ. 17), ο δεύτερος, από παράβαση του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και, ο τρίτος, από παράβαση του άρθρου 47 του ιδίου Χάρτη.

1. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του κανονισμού 2015/1589, του κανονισμού 1049/2001 και της οδηγίας 2006/111

1) Επί της παραβάσεως του κανονισμού 2015/1589

- 28 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η άρνηση παροχής προσβάσεως που αντιτάχθηκε σε αυτούς αντίκειται στον κανονισμό 2015/1589, ο οποίος, με την αιτιολογική του σκέψη 39 και το άρθρο 32, επιβάλλει τη δημοσιότητα των αποφάσεων που λαμβάνει η Επιτροπή στο πλαίσιο του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων προκειμένου να είναι δυνατόν στους τρίτους να προσβάλουν, ενδεχομένως, τις εν λόγω αποφάσεις.
- 29 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητεί το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού.
- 30 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επίδικο έγγραφο εκδόθηκε στο πλαίσιο ανταλλαγών που έλαβαν χώρα κατά τη διάρκεια του προ της κοινοποίησεως σταδίου.
- 31 Τέτοιες ανταλλαγές, ωστόσο, δεν διέπονται από τον κανονισμό 2015/1589. Πράγματι, όπως προκύπτει από το σημείο 10 του Κώδικα βέλτιστων πρακτικών για τη διεξαγωγή διαδικασιών που αφορούν τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων (ΕΕ 2009, C 136, σ. 13, στο εξής: κώδικας βέλτιστων πρακτικών), το προ της κοινοποίησεως στάδιο (ή προκαταρκτική κοινοποίηση) συνίσταται σε οικειοθελείς και άτυπες ανταλλαγές μεταξύ της Επιτροπής και ενός κράτους μέλους οι οποίες προηγούνται της κοινοποίησεως, σύμφωνα με το άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, ενός μέτρου που ενδέχεται να συνιστά κρατική ενίσχυση και το οποίο κατά συνέπεια πρέπει να εξεταστεί σύμφωνα με την προβλεπόμενη από τον κανονισμό 2015/1589 διαδικασία ελέγχου. Μόνον από της κοινοποίησεως αυτής έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του κανονισμού 2015/1589, που καθορίζουν τον τρόπο ελέγχου του μέτρου υπό το πρίσμα των κανόνων της Συνθήκης ΛΕΕ, και ιδίως τα άρθρα 4, 9 και 15 του εν λόγω κανονισμού, που εξειδικεύουν τις αποφάσεις τις οποίες μπορεί να λάβει η Επιτροπή μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας.
- 32 Εξάλλου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ο κανονισμός 2015/1589 τυγχάνει εφαρμογής στις ανταλλαγές που λαμβάνουν χώρα κατά το προ της κοινοποίησεως στάδιο, το επίδικο έγγραφο δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της αιτιολογικής σκέψης 39 και του άρθρου 32 του εν λόγω κανονισμού που επικαλούνται οι προσφεύγοντες, καθόσον οι διατάξεις αυτές αφορούν αποφάσεις οι οποίες λαμβάνονται από την Επιτροπή μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας ελέγχου και οι οποίες πρέπει να δημοσιοποιούνται με τον τρόπο που περιγράφεται εκεί.

- 33 Όπως, όμως, προκύπτει από το σημείο 16 του κώδικα βέλτιστων πρακτικών, το προ της κοινοποιήσεως στάδιο δεν οδηγεί σε μια τέτοια απόφαση, αλλά σε μια αξιολόγηση η οποία, όπως το επίδικο έγγραφο, στερείται δεσμευτικού χαρακτήρα, και εκφράζει μόνον τη γνώμη που σχημάτισε η Επιτροπή, με βάση τις πληροφορίες που έλαβε, σε σχέση με την περίπτωση που της υποβλήθηκε, έχοντας υπόψη ότι, όπως ανέφερε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το εν λόγω θεσμικό όργανο παραμένει ελεύθερο να μεταβάλλει την άποψη αυτή, ανάλογα με τα στοιχεία που μπορεί ενδεχομένως να του υποβληθούν αργότερα.
- 34 Για τους λόγους αυτούς, το επιχείρημα των προσφευγόντων με το οποίο προβάλλεται παράβαση του κανονισμού 2015/1589 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

2) Επί της παραβάσεως του κανονισμού 1049/2001

1) Επί της εξαιρέσεως που αφορά την προστασία του σκοπού έρευνας (άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

- 35 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή αρνήθηκε την παροχή προσβάσεως στο επίδικο έγγραφο στηριζόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, υποστηρίζοντας ότι υπήρχε, για την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου που αφορά διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων θα έθιγε, καταρχήν, την προστασία του σκοπού της έρευνας κατά την έννοια της προαναφερθείσας διατάξεως.
- 36 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή δεν νομιμοποιούνταν να εφαρμόσει την εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και προβάλλουν, προς στήριξη της θέσεώς τους, τρία επιχειρήματα τα οποία εξετάζονται κατωτέρω.

ι) Επί της προβαλλόμενης αλυσιτέλειας του επιχειρήματος της Επιτροπής ότι η γνωστοποίηση του επίδικου εγγράφου ήταν ικανή να επηρεάσει αρνητικά τη διάθεση των κρατών μελών να συνεργαστούν μαζί της

- 37 Πρώτον, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να αρνηθεί την παροχή προσβάσεως στο επίδικο έγγραφο με την αιτιολογία ότι γνωστοποίηση του εν λόγω εγγράφου θα επηρέαζε αρνητικά τη διάθεση των κρατών μελών να συνεργαστούν μαζί της.
- 38 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητεί το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού.
- 39 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η άρνηση παροχής προσβάσεως στο επίδικο έγγραφο δικαιολογήθηκε, κυρίως, από το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας το οποίο, κατά την Επιτροπή, έχει εφαρμογή στα έγγραφα που αφορούν διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων.
- 40 Κατά τη νομολογία, η εφαρμογή του εν λόγω τεκμηρίου στα έγγραφα που αφορούν τη διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων προκύπτει από την ανάγκη μιας εναρμονισμένης εφαρμογής, αφενός, του κανονισμού 1049/2001 και, αφετέρου, του κανονισμού 2015/1589 (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψεις 58 και 61).

- 41 Γενικά, ο πρώτος από τους ανωτέρω κανονισμούς, ήτοι ο κανονισμός 1049/2001, προβλέπει ότι το κοινό πρέπει να έχει το δικαίωμα μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 51).
- 42 Στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001, το δικαίωμα αυτό συνοδεύεται από εξαιρέσεις σύμφωνα με τις οποίες τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο η γνωστοποίηση του οποίου θα έθιγε, μεταξύ άλλων, την προστασία των εμπορικών συμφερόντων ενός συγκεκριμένου φυσικού ή νομικού προσώπου ή την προστασία του σκοπού επιθεωρήσεως, έρευνας και οικονομικού ελέγχου, εκτός εάν για τη γνωστοποίηση του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.
- 43 Κατά τη νομολογία, για να δικαιολογήσει την άρνηση παροχής προσβάσεως σε έγγραφο του οποίου ζητήθηκε η γνωστοποίηση, το θεσμικό όργανο πρέπει όχι μόνο να αποδείξει ότι το έγγραφο αυτό αφορά δραστηριότητα αναφερόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001, αλλά πρέπει επίσης να επεξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύει η εξαίρεση του άρθρου αυτού (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 44 Όσον αφορά έγγραφα σχετικά με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων, η νομολογία επιτρέπει, εντούτοις, στην Επιτροπή να στηρίζεται σε ένα γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, δεδομένου ότι παρόμοιες γενικού χαρακτήρα θεωρήσεις μπορούν να ισχύουν σε αιτήσεις γνωστοποιήσεως που αφορούν έγγραφα της ίδιας φύσεως (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψεις 54 και 55).
- 45 Κατά τη νομολογία, το τεκμήριο αυτό αποσκοπεί στη διατήρηση ενός κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών και της Επιτροπής [πρβλ. απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2018, Chambre de commerce et d'industrie métropolitaine Bretagne-Ouest (port de Brest) κατά Επιτροπής, T-39/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:560, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία], καθόσον ένα τέτοιο κλίμα είναι απαραίτητο, προκειμένου να διασφαλιστεί, αφενός, η γνωστοποίηση από το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος προς την Επιτροπή όλων των χρήσιμων για την έρευνα εγγράφων και, αφετέρου, για να είναι δυνατόν στο εν λόγω θεσμικό όργανο και στο οικείο κράτος να εξετάσουν από κοινού τα επίμαχα εθνικά μέτρα, καθόσον η τελική αξιολόγηση πρέπει να αποτελεί προϊόν πλήρους ενημέρωσης και να είναι καλά τεκμηριωμένη.
- 46 Για τη διατήρηση αυτού του κλίματος εμπιστοσύνης, ο κανονισμός 2015/1589 επιφυλάσσει μόνον στην Επιτροπή και στο οικείο κράτος μέλος την πρόσβαση στον σχετικό με τον έλεγχο φάκελο, χωρίς να δίδει τέτοιο δικαίωμα στους τρίτους που έχουν, στο πλαίσιο της διαδικασίας, το καθεστώς των ενδιαφερομένων μερών (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψεις 56 και 58).
- 47 Πράγματι, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, εάν οι ενδιαφερόμενοι ήταν σε θέση να έχουν πρόσβαση, δυνάμει του κανονισμού 1049/2001, σε έγγραφα του διοικητικού φακέλου, το καθεστώς ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων θα διακυβευόταν (βλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 48 Συνεπώς, κατά τη νομολογία, το γεγονός και μόνον ότι τα έγγραφα των οποίων ζητείται η γνωστοποίηση ανήκουν σε διοικητικό φάκελο σχετικό με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων αρκεί για να δικαιολογήσει την εφαρμογή του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας ως προς αυτά (απόφαση της 14ης Ιουλίου 2016, Sea Handling κατά Επιτροπής, C-271/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2016:557, σκέψη 41).

- 49 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η εφαρμογή του εν λόγω γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας δεν μπορεί να περιορίζεται στη διαδικασία που έπεται της κοινοποίησης από το οικείο κράτος μέλος ενός μέτρου που ενδέχεται να συνιστά κρατική ενίσχυση, αλλά ότι, στο πλαίσιο του ίδιου σκοπού, ήτοι της διατήρησης της εμπιστοσύνης του οικείου κράτους μέλους, το εν λόγω τεκμήριο πρέπει να τυγχάνει εφαρμογής και στα έγγραφα που έχουν ανταλλάξει στο πλαίσιο της προς της κοινοποίησης διαδικασίας.
- 50 Πράγματι, μετά τις ανταλλαγές κατά το προς της κοινοποίησης στάδιο μπορεί να ακολουθήσει προκαταρκτική εξέταση ή ακόμη και επίσημη διαδικασία έρευνας. Όμως, εάν τα έγγραφα που ανταλλάσσονται κατά το προ της κοινοποίησης στάδιο μπορούσαν να γνωστοποιηθούν, το τεκμήριο εμπιστευτικότητας που εφαρμόζεται στα έγγραφα τα σχετικά με τη διεπόμενη από τον κανονισμό 2015/1589 διαδικασία ελέγχου θα στερείτο αποτελεσματικότητας, καθόσον τα έγγραφα τα οποία αφορά θα μπορούσαν να είχαν γνωστοποιηθεί νωρίτερα. Συνεπώς, η εφαρμογή του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας στα έγγραφα που ανταλλάσσονται στο πλαίσιο της προκαταρκτικής κοινοποίησης φαίνεται αναγκαία για τη διατήρηση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του εν λόγω τεκμηρίου κατά το μέρος που αυτό εφαρμόζεται στη μετά την κοινοποίηση διαδικασία.
- 51 Εξάλλου, από τα σημεία 10 και 17 του κώδικα βέλτιστων πρακτικών απορρέει ότι, όπως η προβλεπόμενη από τον κανονισμό 2015/1589 διαδικασία ελέγχου, έτσι και οι ανταλλαγές κατά το προ της κοινοποίησης στάδιο μεταξύ της Επιτροπής και του οικείου κράτους μέλους πρέπει να διεξάγονται σε κλίμα εμπιστοσύνης.
- 52 Ωστόσο, αν η Επιτροπή υποχρεούνταν να επιτρέπει την πρόσβαση σε ευαίσθητες πληροφορίες προσκομισθείσες στο πλαίσιο ανταλλαγών κατά το προ της κοινοποίησης στάδιο, τα κράτη μέλη μπορεί να μην ήταν διατεθειμένα να τις κοινοποιήσουν, παρά το ότι αυτή η οικειοθελής συνεργασία είναι σημαντική για την επιτυχία των εν λόγω ανταλλαγών οι οποίες, κατά το σημείο 10 του κώδικα βέλτιστων πρακτικών, σκοπούν στη βελτίωση της ποιότητας της κοινοποίησης και στην εξεύρεση, υπό τις καλύτερες συνθήκες, λύσεων για την αντιμετώπιση καταστάσεων που ενδέχεται να θέτουν πρόβλημα υπό το πρίσμα του σχετικού με τις κρατικές ενισχύσεις δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 53 Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν, εντούτοις, ότι η Επιτροπή έχει σημαντικές εξουσίες έρευνας που της επιτρέπουν να λάβει τις πληροφορίες που χρειάζεται χωρίς να είναι υποχρεωμένη να υπολογίζει στη συνεργασία των κρατών μελών.
- 54 Μολονότι είναι γεγονός ότι, στο πλαίσιο του κανονισμού 2015/1589, η Επιτροπή διαθέτει σημαντικές εξουσίες έρευνας, εντούτοις δεν ισχύει το ίδιο στο πλαίσιο ανταλλαγών κατά το προ της κοινοποίησης στάδιο, οι οποίες λαμβάνουν χώρα με πρωτοβουλία των κρατών μελών και των οποίων η επιτυχία εξαρτάται κυρίως από τη σχέση εμπιστοσύνης που έχει οικοδομήσει η Επιτροπή με τα εν λόγω κράτη μέλη.
- 55 Επομένως, το επιχείρημα των προσφευγόντων με το οποίο προβάλλεται η αλυσιτέλεια του ισχυρισμού της Επιτροπής κατά τον οποίο η γνωστοποίηση του επίδικου εγγράφου είναι ικανή να επηρεάσει αρνητικά τη διάθεση των κρατών μελών να συνεργαστούν μαζί της πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

ii) Επί της μη εφαρμογής, εν προκειμένω, του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας

- 56 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες φαίνεται να υποστηρίζουν, στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι, ακόμη και αν το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας θεωρούνταν εφαρμοστέο στα έγγραφα που ανταλλάσσονται στο πλαίσιο της προκαταρκτικής κοινοποίησης, το εν λόγω τεκμήριο δεν θα τύγχανε εφαρμογής, εν προκειμένω, για λόγους που αφορούν τις ιδιαιτερότητες της υποθέσεως που έχει υποβληθεί στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου.

- 57 Στο πλαίσιο αυτό, στο σημείο 14 του υπομνήματος απαντήσεως, οι προσφεύγοντες αναφέρουν τα εξής:
- «[Η Επιτροπή] επικαλείται την αόριστη και ανεφάρμοστη εν προκειμένω έννοια του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας.»
- 58 Εξάλλου, στη σκέψη 19, οι προσφεύγοντες διατυπώνουν τον ακόλουθο συλλογισμό:
- «Συνεπώς, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι τα έγγραφα καλύπτονται από το τεκμήριο εμπιστευτικότητας, πολύ δε περισσότερο που το ποσό της αποζημιώσεως το οποίο θα καταβάλει το Γαλλικό κράτος στην EDF για τη διακοπή λειτουργίας του σταθμού και ο τρόπος καταβολής του δεν μπορούν να θεωρηθούν ως εμπιστευτικά, καθόσον πρέπει να γνωστοποιηθούν στις χρηματοπιστωτικές αγορές.»
- 59 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως προτείνει η Επιτροπή, ότι το επιχείρημα αυτό είναι απαράδεκτο.
- 60 Καταρχάς, επίκληση αυτού έγινε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και ως εκ τούτου αποτελεί νέο ισχυρισμό, ο οποίος, λόγω μη επικλήσεως, από τους διαδίκους, στοιχείων που να δικαιολογούν την εκπρόθεσμη υποβολή του, υποχρεώνει το Γενικό Δικαστήριο να τον απορρίψει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 84, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 61 Εν συνεχεία, οι προσφεύγοντες δεν διευκρινίζουν επαρκώς τον λόγο για τον οποίο θεωρούν ότι το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας των σχετικών με διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων εγγράφων δεν τυγχάνει εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση.
- 62 Στο πλαίσιο αυτό, στο σημείο 14 του υπομνήματος απαντήσεως, οι προσφεύγοντες περιορίζονται σε μια διαπίστωση χωρίς να τη στηρίζουν σε οποιαδήποτε νομική ή πραγματική βάση.
- 63 Ομοίως, στο σημείο 19 του εν λόγω υπομνήματος, οι προσφεύγοντες, με τη χρήση του όρου «συνεπώς», φαίνεται να θεωρούν ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ, αφενός, της προβαλλόμενης μη εφαρμογής του τεκμηρίου, και, αφετέρου, των εξηγήσεων που προηγούνται, χωρίς ωστόσο ο σύνδεσμος αυτός να προκύπτει κατά τρόπο προφανή, καθόσον οι εν λόγω εξηγήσεις δεν αφορούν την προστασία του σκοπού έρευνας, με την οποία συνδέεται το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, αλλά μάλλον τη σχετική με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων εξαίρεση η οποία εξετάζεται κατωτέρω και την οποία δεν αφορά το τεκμήριο αυτό.
- 64 Επίσης, στο ίδιο αυτό σημείο 19, με τη χρήση της εκφράσεως «πολύ δε περισσότερο που», οι προσφεύγοντες αφήνουν να εννοηθεί ότι το γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας δεν έχει εφαρμογή στο ποσό της αποζημιώσεως που προβλέπεται για την EDF, το οποίο, σε κάθε περίπτωση, θα έπρεπε να δημοσιοποιηθεί.
- 65 Όπως, όμως απορρέει από τις σκέψεις 17 έως 22 ανωτέρω, η αίτηση παροχής προσβάσεως δεν αφορούσε το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως, αλλά την αξιολόγηση της Επιτροπής, μετά τις ανταλλαγές που έλαβαν χώρα με τη Γαλλική Δημοκρατία κατά το προ της κοινοποιήσεως στάδιο, σχετικά με τη διακοπή της λειτουργίας του σταθμού.
- 66 Από τα διάφορα αυτά στοιχεία, προκύπτει ότι το επιχείρημα των προσφευγόντων, με το οποίο προβάλλεται η μη δυνατότητα εφαρμογής, εν προκειμένω, του γενικού τεκμηρίου εμπιστευτικότητας, δεν στηρίζεται σε στοιχεία ικανά να του προσδώσουν πραγματικό περιεχόμενο και ότι πρέπει να απορριφθεί, και για τον λόγο αυτό, ως απαράδεκτο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, καθόσον δεν επιτρέπει στην καθής να προετοιμάσει την άμυνά της ούτε στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.

iii) Επί της ελλείψεως αιτιολογίας

- 67 Τρίτον, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν διευκρίνισε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, τον τρόπο με τον οποίο η γνωστοποίηση του επίδικου εγγράφου μπορούσε να βλάψει τους σκοπούς της έρευνας σχετικά με την αποζημίωση της EDF.
- 68 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητεί το επιχείρημα αυτό.
- 69 Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω στη σκέψη 43, κατά πάγια νομολογία, όταν ένα θεσμικό όργανο στηρίζεται σε μια εξαίρεση στο προβλεπόμενο από το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 δικαίωμα προσβάσεως, πρέπει καταρχήν να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύει η εξαίρεση του άρθρου αυτού (βλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 53 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 70 Η υποχρέωση αυτή είναι η συνέπεια του ότι οι προβλεπόμενες από το άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεις συνιστούν παρέκκλιση από την αρχή του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, το οποίο θεσπίζεται με το άρθρο 1 του ιδίου κανονισμού σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Η πρόσβαση αυτή, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 4 του εν λόγω κανονισμού, πρέπει να είναι όσο το δυνατόν ευρύτερη (πρβλ. απόφαση Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 51).
- 71 Ωστόσο τούτο δεν ισχύει όταν, όπως εν προκειμένω, το θεσμικό όργανο νομιμοποιείται να επικαλεστεί ένα γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας όπως αυτό που αφορά διάφορα έγγραφα σχετιζόμενα με διαδικασία ελέγχου κρατικών ενισχύσεων (πρβλ. απόφαση της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψεις 53 και 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία) ή την επέκταση, όπως στην προκειμένη περίπτωση, του εν λόγω τεκμηρίου.
- 72 Στην περίπτωση αυτή, κατά πάγια νομολογία σχετική με το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, αρκεί από την αιτιολογία να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου, το οποίο εξέδωσε τη συγκεκριμένη πράξη, ούτως ώστε, αφενός, οι ενδιαφερόμενοι να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους και, αφετέρου, ο δικαστής να ασκεί τον έλεγχό του. Εντούτοις, η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία. Πράγματι, το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας αποφάσεως πληροί τις απαιτήσεις αυτές πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ. απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2010, Ryanair κατά Επιτροπής, T-494/08 έως T-500/08 και T-509/08, EU:T:2010:511, σκέψη 96 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 73 Εν προκειμένω, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέθεσε με σαφήνεια, πρώτον, ότι το σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως είχε αποτελέσει αντικείμενο προκαταρκτικής κοινοποιήσεως και ότι η ίδια είχε πραγματοποιήσει έρευνα με βάση ανταλλαγές με τις γαλλικές αρχές σύμφωνα με τον κώδικα βέλτιστων πρακτικών, δεύτερον ότι, βάσει των στοιχείων του φακέλου, οι υπηρεσίες της είχαν θεωρήσει ότι δεν υπήρχε λόγος, υπό το πρίσμα του δικαίου της Ένωσης περί κρατικών ενισχύσεων, να προβληθεί αντίρρηση στο σχέδιο πρωτοκόλλου αποζημιώσεως και ότι, στο στάδιο αυτό, το εν λόγω πρωτόκολλο δεν είχε ακόμη υπογραφεί ούτε επίσημα κοινοποιηθεί, τρίτον, ότι υφίστατο ένα γενικό τεκμήριο κατά το οποίο η γνωστοποίηση εγγράφων διοικητικού φακέλου που αφορά διαδικασία ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων θίγει την προστασία του σκοπού έρευνας, και τέταρτον, ότι, δυνάμει των διαδικαστικών κανόνων των σχετικών με τις κρατικές ενισχύσεις, τα ενδιαφερόμενα μέρη πλην του οικείου κράτους μέλους δεν είχαν δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα του διοικητικού φακέλου και ότι, εάν χορηγείτο μια τέτοια πρόσβαση, θα διακυβευόταν το σύστημα ελέγχου.

- 74 Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, δεδομένου ότι οι πληροφορίες που παρείχαν τα κράτη μέλη περιείχαν ευαίσθητα στοιχεία όσον αφορά τις οικείες επιχειρήσεις, τυχόν γνωστοποίηση των εγγράφων του διοικητικού φακέλου, θα απέτρεπε τα εν λόγω κράτη από το να συνεργαστούν με την Επιτροπή.
- 75 Τέλος, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, όταν τα έγγραφα καλύπτονται από γενικό τεκμήριο εμπιστευτικότητας, αυτή δεν υποχρεούται να εξετάσει χωριστά όλα τα ζητούμενα έγγραφα.
- 76 Η αιτιολογία αυτή είναι αρκούντως ακριβής ώστε να επιτρέπει στους προσφεύγοντες να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή τους αρνήθηκε την πρόσβαση στο επίδικο έγγραφο και στον δικαστή να ασκήσει τον έλεγχο επί της αρνήσεως αυτής.
- 77 Επομένως, το επιχείρημα με το οποίο προβάλλεται έλλειψη αιτιολογίας σε σχέση με την προβλεπόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 78 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η άρνηση γνωστοποίησης του επίδικου εγγράφου μπορούσε νομίμως να θεμελιωθεί στην προστασία του σκοπού έρευνας σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 και ότι τα επιχειρήματα που προέβλεπαν οι προσφεύγοντες σε σχέση με την εν λόγω διάταξη πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα ή ως απαράδεκτα.
- 2) Επί της σχετικής με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων εξαίρεσεως αφενός, και επί της υπάρξεως υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος αφετέρου*
- 79 Οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή της σχετικής με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων εξαίρεσεως η οποία προβλέπεται από το άρθρο 4, παράγραφος 2, πρώτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.
- 80 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, δεδομένου ότι η άρνηση παροχής προσβάσεως δύναται να θεμελιωθεί στην προβλεπόμενη από το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 εξαίρεση, η οποία αποσκοπεί στην προστασία του σκοπού έρευνας (βλ. σκέψη 78 ανωτέρω), τα σχετικά με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων επιχειρήματα των προσφευγόντων πρέπει να θεωρηθούν αλυσιτελή.
- 81 Εξάλλου, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι μπορεί να γίνει επίκληση, στην προκειμένη περίπτωση, της προστασίας εμπορικών συμφερόντων, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη αναγνωρίζοντας την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος το οποίο υπερισχύει της εν λόγω εξαίρεσεως και επιβάλλει τη γνωστοποίηση του επίδικου εγγράφου.
- 82 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγοντες, ερωτηθέντες από το Γενικό Δικαστήριο, ανέφεραν ότι η εκ μέρους τους επίκληση το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον έγινε στο πλαίσιο της σχετικής με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων εξαίρεσεως, αλλά όχι όσον αφορά τη σχετική με την προστασία του σκοπού της έρευνας εξαίρεση.
- 83 Στο μέτρο που η ενδεχόμενη ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος προβάλλεται από τους προσφεύγοντες ως συνδεόμενη αποκλειστικά με την εφαρμογή της σχετικής με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων εξαίρεσεως, η οποία, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 80 ανωτέρω, δεν απαιτείται να εξεταστεί στην παρούσα απόφαση, πρέπει να γίνει δεκτό για την ταυτότητα του λόγου, ότι ούτε η ενδεχόμενη ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος απαιτείται να εξεταστεί, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεσμεύεται ως προς το ζήτημα αυτό από τα αιτήματα που έχουν διατυπώσει οι διάδικοι.

84 Για τους λόγους αυτούς, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα που αφορούν τη σχετική με την προστασία των εμπορικών συμφερόντων εξαίρεση και την ενδεχόμενη ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος, υπό τη μορφή που το τελευταίο αυτό επιχείρημα προβλήθηκε από τους προσφεύγοντες, ως αλυσιτελής.

3) Επί της παραβάσεως της οδηγίας 2006/111

85 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η άρνηση παροχής προσβάσεως στο επίδικο έγγραφο αντίκειται στην οδηγία 2006/111 και ιδίως στο άρθρο 3, στοιχείο στ', αυτής.

86 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητεί το βάσιμο του εν λόγω επιχειρήματος.

87 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η οδηγία 2006/111 επιβάλλει στα κράτη μέλη ορισμένες υποχρεώσεις προκειμένου να διασφαλιστεί η διαφάνεια των χρηματοοικονομικών σχέσεων μεταξύ των κρατών μελών και των δημοσίων επιχειρήσεων.

88 Για τον σκοπό αυτό, τα κράτη μέλη οφείλουν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1 της οδηγίας 2006/111, να διασφαλίζουν ότι από τους λογαριασμούς τους θα διαφαίνονται οι δημόσιοι πόροι που διατίθενται άμεσα από τις αρχές στις ενδιαφερόμενες δημόσιες επιχειρήσεις, οι δημόσιοι πόροι που διατίθενται από τις αρχές μέσω δημοσίων επιχειρήσεων ή χρηματοπιστωτικών οργανισμών καθώς και η πραγματική χρησιμοποίηση αυτών των δημοσίων πόρων. Επιπλέον, τα κράτη μέλη οφείλουν να εξασφαλίζουν ότι η χρηματοοικονομική και οργανωτική διάρθρωση κάθε επιχείρησης που υποχρεούται να τηρεί χωριστούς λογαριασμούς αντανακλάται ορθά στους χωριστούς λογαριασμούς, κατά τρόπο ώστε να προκύπτουν σαφώς οι δαπάνες και τα έσοδα που συνδέονται με τις διαφορετικές δραστηριότητες· και όλες οι λεπτομέρειες των μεθόδων καταλογισμού ή επιμερισμού των δαπανών και των εσόδων μεταξύ των διαφόρων δραστηριοτήτων.

89 Εξάλλου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/111, τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε για κάθε επιχείρηση που υποχρεούται να τηρεί χωριστούς λογαριασμούς, πρώτον, οι εσωτερικοί λογαριασμοί που αντιστοιχούν στις διάφορες δραστηριότητες να είναι χωριστοί, δεύτερον, όλες οι δαπάνες και τα έσοδα να καταλογίζονται ή να κατανέμονται ορθά με βάση αρχές αναλυτικής λογιστικής που εφαρμόζονται με συνέπεια και δικαιολογούνται αντικειμενικά και, τρίτον, να έχουν οριστεί σαφώς οι αρχές της αναλυτικής λογιστικής με βάση τις οποίες τηρούνται οι χωριστοί λογαριασμοί.

90 Τέλος, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/111, τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα ώστε οι πληροφορίες για τις χρηματοοικονομικές σχέσεις μεταξύ των ιδίων αυτών κρατών και των δημοσίων επιχειρήσεων να παραμένουν στη διάθεση της Επιτροπής, κατ' αρχήν, επί πέντε έτη από το τέλος της διαχειριστικής χρήσης κατά την οποία οι δημόσιοι πόροι τέθηκαν στη διάθεση των οικείων δημοσίων επιχειρήσεων.

91 Όπως αναφέρει η Επιτροπή, η οδηγία 2006/111, η οποία απευθύνεται στα κράτη μέλη, δεν περιέχει καμία διάταξη που να επιτρέπει ή να υποχρεώνει το εν λόγω θεσμικό όργανο να γνωστοποιεί σε τρίτους πληροφορίες των οποίων αυτό έχει λάβει γνώση κατ' εφαρμογήν των διατάξεων της ως άνω οδηγίας.

92 Το ίδιο ισχύει και για το άρθρο 3, στοιχείο στ', της οδηγίας 2006/111, στο οποίο αναφέρονται οι προσφεύγοντες και, κατά το οποίο οι μεταξύ δημοσίου και δημοσίων επιχειρήσεων οικονομικές σχέσεις, των οποίων η διαφάνεια πρέπει να εξασφαλισθεί, είναι μεταξύ άλλων ο συμψηφισμός των εκ του δημοσίου επιβληθέντων βαρών.

- 93 Πράγματι, η εν λόγω διάταξη αναφέρει μόνον ότι τα στοιχεία τα σχετικά με τον συμψηφισμό των εκ του δημοσίου επιβληθέντων βαρών πρέπει να συμπεριλαμβάνονται στους χωριστούς λογαριασμούς που υποβάλλουν οι εν λόγω επιχειρήσεις κατά τον τρόπο που περιγράφεται στα άρθρα 1 και 4 της οδηγίας 2006/111 και για τον οποίο έγινε λόγος στις σκέψεις 88 και 89 ανωτέρω, και να τίθενται στη διάθεση της Επιτροπής κατά τον τρόπο που περιγράφεται στο άρθρο 6, για το οποίο έγινε λόγος στη σκέψη 90 ανωτέρω.
- 94 Συνεπώς, αντίθετα προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, η οδηγία 2006/111 δεν περιέχει καμία διάταξη η οποία να υποχρεώνει ή να επιτρέπει στην Επιτροπή να γνωστοποιήσει στους προσφεύγοντες το επίδικο έγγραφο.
- 95 Κατόπιν των ανωτέρω, το επιχείρημα με το οποίο προβάλλεται παράβαση της οδηγίας 2006/111 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

2. Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

- 96 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, αρνούμενη να τους χορηγήσει πρόσβαση στο επίδικο έγγραφο, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων το οποίο υπερισχύει, αφενός, του κανονισμού 1049/2001 και, αφετέρου, των αποφάσεων των θεσμικών οργάνων της Ένωσης.
- 97 Το άρθρο 42 του Χάρτη ορίζει τα εξής:
- «Κάθε πολίτης της Ένωσης καθώς και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που κατοικεί ή έχει την καταστατική έδρα του σε ένα κράτος μέλος έχει δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων [...], ανεξαρτήτως υποθέματος».
- 98 Πρώτον, όσον αφορά τον κανονισμό 1049/2001, οι προσφεύγοντες αναφέρουν στο σημείο 51 του δικογράφου της προσφυγής ότι «[ε]ίναι προφανές ότι σε περίπτωση που διαπιστώνεται ασυνέπεια μεταξύ του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και του επίμαχου κανονισμού, στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται να αφήσει ανεφάρμοστο τον κανονισμό δεχόμενο ένσταση ελλείψεως νομιμότητας».
- 99 Πρέπει να εξεταστεί αν, με τη δήλωση αυτή, οι προσφεύγοντες προβάλλουν παραδεκτώς ένσταση ελλείψεως νομιμότητας ως προς τον κανονισμό 1049/2001.
- 100 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 277 ΣΛΕΕ, «[π]αρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, κάθε διάδικος μπορεί, επ' ευκαιρία διαφοράς που θέτει υπό αμφισβήτηση πράξη γενικής ισχύος που έχει εκδοθεί από θεσμικό όργανο [...] να επικαλείται το ανεφάρμοστο της πράξης αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για έναν από τους λόγους του άρθρου 263, δεύτερο εδάφιο».
- 101 Εντούτοις, δεν αρκεί η μνεία των λέξεων «ένσταση ελλείψεως νομιμότητας» σε κάποιο σημείο του δικογράφου της προσφυγής προκειμένου το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ότι έχει προβληθεί ένσταση δυνάμει της εν λόγω διατάξεως.
- 102 Πράγματι, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που έχει εφαρμογή στην ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία κατά το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του ίδιου Οργανισμού και δυνάμει του άρθρου 76, στοιχεία δ' και ε', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τους λόγους και τα επιχειρήματα που προβάλλονται, καθώς και συνοπτική έκθεση των λόγων αυτών και τα αιτήματα του προσφεύγοντος. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή, ώστε να μπορεί ο μεν καθού διάδικος να

προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, ενδεχομένως χωρίς συμπληρωματικά στοιχεία. Προς κατοχύρωση της ασφάλειας του δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν, έστω συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο (βλ. διάταξη της 6ης Νοεμβρίου 2018, Chioresanu κατά ERCEA, T-717/17, EU:T:2018:765, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 103 Εν προκειμένω, ούτε το αντικείμενο της διαφοράς, που περιγράφεται στο σημείο 1 του δικογράφου της προσφυγής, ούτε τα αιτήματα αυτής αναφέρονται σε αίτημα στηριζόμενο στο άρθρο 277 ΣΛΕΕ.
- 104 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες δεν προέβαλαν ούτε με τα δικόγραφά τους ούτε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση κάποιο συλλογισμό που να δικαιολογεί, ενδεχομένως, τον γενικό ισχυρισμό τους, που παρατίθεται στη σκέψη 98 ανωτέρω, κατά τον οποίο πρέπει να αποκλειστεί η εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001 λόγω παραβάσεως του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 105 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι υποβλήθηκε εγκύρως στο Γενικό Δικαστήριο παρεμπίπτουσα αίτηση για την εξέταση της νομιμότητας του κανονισμού 1049/2001 υπό το πρίσμα του άρθρου 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 106 Δεύτερον, ανεξαρτήτως οποιασδήποτε κρίσεως ως προς τη νομιμότητα του κανονισμού 1049/2001, οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως για τον λόγο ότι, αρνούμενη να τους χορηγήσει πρόσβαση στο επίδικο έγγραφο, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.
- 107 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από τον Χάρτη και τα οποία αποτελούν αντικείμενο διατάξεων των Συνθηκών ασκούνται υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζονται σε αυτές.
- 108 Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, το δικαίωμα προσβάσεως στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων θεσπίζεται με την επιφύλαξη των αρχών και των προϋποθέσεων που θα καθοριστούν, μέσω κανονισμών, από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία.
- 109 Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, ο κανονισμός 1049/2001, που εκδόθηκε βάσει του άρθρου 255 ΕΚ, το οποίο προηγήθηκε του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όρισε τις γενικές αρχές και τα όρια του δικαιώματος προσβάσεως στα έγγραφα τα οποία έχει στην κατοχή της η Επιτροπή (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2017, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, T-210/15, EU:T:2017:224, σκέψη 113).
- 110 Επομένως, η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εξεταστεί σε σχέση με τον κανονισμό 1049/2001.
- 111 Ωστόσο, από την απάντηση που δόθηκε στον πρώτο λόγο ακυρώσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή νομίμως αρνήθηκε στους προσφεύγοντες την παροχή προσβάσεως στο επίδικο έγγραφο στηριζόμενη στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, που αφορά την προστασία του σκοπού έρευνας.
- 112 Εφόσον κρίθηκε ανωτέρω ότι η Επιτροπή προέβη σε ορθή εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν παρέβη το άρθρο 42 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων.

- 113 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος κατά το πρώτο μέρος και ως αβάσιμος κατά το δεύτερο.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων

- 114 Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι, αρνούμενη να χορηγήσει πρόσβαση στο επίδικο έγγραφο, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, σχετικά με το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής.
- 115 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τη Γαλλική Δημοκρατία, αμφισβητεί τον λόγο αυτό ακυρώσεως.
- 116 Πρώτον, οι προσφεύγοντες φρονούν ότι λόγω της αρνήσεως γνωστοποιήσεως του επίδικου εγγράφου, δεν είναι σε θέση να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κατά της αποφάσεως που περιέχεται στο επίδικο έγγραφο.
- 117 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως υποστήριξαν η Επιτροπή και η Γαλλική Δημοκρατία, το επίδικο έγγραφο δεν περιέχει απόφαση δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.
- 118 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, μόνον τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας ουσιαστικά τη νομική του κατάσταση (βλ. απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2007, Επιτροπή κατά Ferriere Nord, C-516/06 P, EU:C:2007:763, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 119 Όμως, όπως απορρέει από το σημείο 16 του κώδικα βέλτιστων πρακτικών, η εκτίμηση που διατυπώνει η Επιτροπή μετά το προ της κοινοποίησης στάδιο δεν αποτελεί επίσημη θέση της Επιτροπής, αλλά, μη δεσμευτική γνώμη σχετικά με την πληρότητα του σχεδίου κοινοποίησης και την εκ πρώτης όψεως συμβατότητα του εξεταζόμενου σχεδίου με το δίκαιο της Ένωσης περί κρατικών ενισχύσεων.
- 120 Επομένως η Επιτροπή, αρνούμενη την πρόσβαση στο επίδικο έγγραφο, δεν έθιξε το δικαίωμα των προσφευγόντων να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του δικαστή της Ένωσης.
- 121 Δεύτερον, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, λόγω της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπόρεσαν να λάβουν γνώση του πρωτοκόλλου αποζημιώσεως το οποίο χρειάζονταν για να αποδείξουν, στο πλαίσιο προσφυγής ενώπιον του Conseil d'État (Συμβουλίου της Επικρατείας, Γαλλία), ότι το διάταγμα περί ανακλήσεως της άδειας εκμεταλλεύσεως του σταθμού ήταν παράνομο λόγω του ότι το διάταγμα αυτό δεν ήταν σύμφωνο με τη νομοθεσία της Ένωσης περί κρατικών ενισχύσεων.
- 122 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η αίτηση παροχής προσβάσεως που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες αφορούσε το επίδικο έγγραφο και όχι το σχέδιο του πρωτοκόλλου αποζημιώσεως. Κατά συνέπεια, ακόμη και αν η Επιτροπή είχε ικανοποιήσει το αίτημά τους περί προσβάσεως, οι προσφεύγοντες δεν θα είχαν λάβει το έγγραφο που υποτίθεται ότι ήταν απαραίτητο για την προσφυγή τους.
- 123 Επιπροσθέτως, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι να ρυθμίσει τα ζητήματα που αφορούν την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα που έχουν στην κατοχή τους τα θεσμικά όργανα της Ένωσης και όχι τα ζητήματα που αφορούν τις αποδείξεις που πρέπει να προσκομίσουν οι διάδικοι στο πλαίσιο ένδικης διαδικασίας, είτε πρόκειται για διαφορά ενώπιον του δικαστή της Ένωσης είτε πρόκειται για διαφορά ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

- ¹²⁴ Στις εθνικές διαδικασίες, κατά τη νομολογία, εναπόκειται στον εθνικό δικαστή που επιλαμβάνεται της υποθέσεως να κρίνει, βάσει του εφαρμοστέου δικαίου, επί των κατάλληλων τρόπων προσκομίσεως αποδείξεων και εγγράφων, προκειμένου να επιλύσει τη διαφορά (πρβλ. απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2013, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, T-380/08, EU:T:2013:480, σκέψη 82).
- ¹²⁵ Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως και, συνακόλουθα, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹²⁶ Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- ¹²⁷ Επειδή οι προσφεύγοντες ηττήθηκαν, πρέπει, σύμφωνα με τα αιτήματα της Επιτροπής, να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.
- ¹²⁸ Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.
- ¹²⁹ Κατά συνέπεια, η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Οι Commune de Fessenheim, Communauté de communes Pays Rhin-Brisach, Conseil départemental du Haut-Rhin και Conseil régional Grand Est Alsace Champagne-Ardenne Lorraine φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.**
- 3) Η Γαλλική Δημοκρατία φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Μαΐου 2019.

(υπογραφές)